

Πτυχές τῆς «Νέας Ἑποχῆς»

Εἰσήγηση τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη, Δρ Θ. - Πτ. Φ.
στήν Ἱερατική Σύναξη τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος
(8 Δεκεμβρίου 2015)

Ὅπωςδήποτε τό θέμα τῆς λεγομένης Νέας Ἑποχῆς τοῦ Ὑδροχόου εἶναι, τοῦλάχιστον στίς βασικές του γραμμές, γνωστό στούς περισσότερους ἀπό ἐσᾶς¹. Περιοριζόμαστε νά ποῦμε ὅτι ἡ «Νέα Ἑποχή» ἔχει δύο βασικότες πτυχές:

Α) Ἡ μία ἔχει σχέση μέ τό **κοσμοθεωριακό** τῆς **ὑπόδαθρο**, τό ὁποῖον εἶναι παρμένο –μέσω Θεοσοφίας– ἀπό τίς ἀπω-ανατολικές θρησκείες (κυρίως Ἰνδουϊσμός καί Βουδδισμός). Σ' αὐτό ἐντάσσονται δύο βασικά θέματα: **α)** Ἡ ἀποδοχή τοῦ λεγομένου ὀλιστικοῦ μοντέλου ἢ τοῦ ἀπολύτου πανθεϊστικοῦ μονισμοῦ καί **β)** Ἡ πίστη στό κάρμα καί τή μετενσάρκωση καί ἡ χρήση τοῦ διαλογισμοῦ γιά νά ἐξέλθει ὁ διαλογιζόμενος ἀπό τόν κύκλο τῶν ἐπαναγεννήσεων - μετενσαρκώσεων (σανσκριτικά Samsara).

Β) Ἡ ἄλλη βασικότερη πτυχή εἶναι ἡ ἐπιδίωξη δημιουργίας μιᾶς **Νέας Τάξεως Πραγμάτων**, μέ μοχλό κυρίως τήν λεγομένη **Παγκοσμιοποίηση**. Καί πιά συγκεκριμένα μέ μοχλό τήν μετατροπή τῶν κοινωνιῶν σέ πολυφυλετικές, πολυθρησκευτικές καί πολυπολιτισμικές. Αὕτη ἡ δεύτερη πτυχή εἶναι ἓνα θέμα ἐν πολλοῖς πολιτικό, γιά νά τό ποῦμε ἔτσι ἀπλά.

Τά θέματα αὐτά, φυσικά, γιά νά ἀναπτυχθοῦν χρειάζονται μιά ὀλόκληρη σειρά ὁμιλιῶν. Γι' αὐτόν τόν λόγο θά προσπαθήσουμε νά ἐμβαθύνουμε σέ κάποια ἐπιμέρους θέματα τοῦ φαινομένου, ἢ καλύτερα συνδρόμου τῆς «Νέας Ἑποχῆς», πού ἔχουν σχέση κυρίως μέ τό κοσμοθεωριακό ὑπόδαθρο, πού ἀναφέραμε παραπάνω.

1. Ὀλιστικό μοντέλο ἢ Ἀπόλυτος πανθεϊστικός μονισμός

Ἐνα τέτοιο βασικό θέμα - πτυχή εἶναι τό λεγόμενο Ὀλιστικό μοντέλο ἢ ὁ Ἀπόλυτος πανθεϊστικός μονισμός. Αὐτό εἶναι ἴσως τό βασικότερο δόγμα τοῦ εὐρύτερου ἀποκρυφιστικοῦ-ἐσωτεριστικοῦ χώρου. Σύμφωνα μέ τόν π. Ἀντώνιο Ἀλεβιζόπουλο, «Ἐνα κοινό χαρακτηριστικό τῶν ὁμάδων πού συμπλέκονται μέ τή λεγόμενη «Νέα Ἑποχή τοῦ Ὑδροχόου» καί τοῦ εὐρύτερου ἀποκρυφιστικοῦ χώρου εἶναι ἡ λεγόμενη ὀλιστική θεώρηση τοῦ κόσμου ἢ ὁ ἀπόλυτος μονισμός. Πρόκειται γιά ἀπόλυτο μονισμό, πού τόν συναντοῦμε στίς γκουρουιστικές κινήσεις, στό νεογνωστικισμό, στή θεοσοφία καί σέ ὅλες τίς ὁμάδες πού ὑπόσχονται τή διεύρυνση τῆς προσωπικότητας καί ὑπογραμμίζουν τή δύναμη τῆς συνείδησης, στίς λεγόμενες ψυχο-λατρεῖες»².

1. Παραπέμπουμε τούς ἐνδιαφερομένους στό διδλίο μας *Σύγχρονες αἱρέσεις. Μιά πραγματική ἀπειλή*, ἐκδ. Παρακαταθήκη, Θεσσαλονίκη 2004, ἰδιαίτερα στίς σσ. 67-101, 171-190 καί 251-263.

2. Βλ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, ἀνέκδοτο κείμενο. Γιά περισσότερα βλ. στό π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Διαλογισμός ἢ Προσευχή*, ἐκδ. Διάλογος, Ἀθήναι 1997, σσ. 67-77.

Τό όλιστικό μοντέλο προβάλλεται ως ξεπέρασμα τοῦ καρτεσιανισμοῦ καί τῆς μηχανιστικῆς ἀντιλήψεως τοῦ κόσμου³.

Ἡ Θεοσοφία ἀκολουθώντας τήν Καμπαλά, ἡ ὁποία συνοψίζει τίς δαιμονοδίδακτες πλάνες σέ Ἀνατολή καί Δύση ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, διδάσκει ὅτι «Υπάρχει μόνο μία ἀπόλυτη Ἀρχή, ἀπό τήν ὁποία προῆλθαν ὅλα τά φαινόμενα μέ ἐκροή ἢ ἀκτινοβολία. “Υπάρχει μόνο μία ΟΥΣΙΑ, ἓνα μόνο ΠΝΕΥΜΑ, μία ΖΩΗ”, “τό πνεῦμα καί ἡ ὕλη εἶναι βασικά ἓνα, δύο ὅψεις τοῦ ΕΝΟΣ” (Μαθήματα τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας, πολυγρ., Μάθημα 2). “Σέ κάθε ὄν ἡ ὄντοτητα, ζωή καί συνείδηση εἶναι ταυτόσημα” (Μάθημα 3). “Ἐν τό Πᾶν καί δι’ αὐτοῦ τό Πᾶν καί ἐν αὐτῷ τό Πᾶν” (Τιμ. Τ. Βρατσιάνου, Τό Θεοσοφικό ἔμβλημα σ. 11).

»Ἡ μοναδική καί ἀπρόσωπη αὐτή πραγματικότητα ταυτίζεται κατά τήν Θεοσοφική Ἑταιρεία μέ τή φύση ἢ τόν “Νόμο”. “Ἡ φύση εἶναι νόμος ἐν ὑπάρξει”, ἐν ἐκδηλώσει (Μάθημα 3). Ὁ “Νόμος” εἶναι ὁ “Παγκόσμιος ρυθμιστής” (Μάθημα 6). “Ὁ Νόμος εἶναι Θεότητα. Ἡ Θεότητα εἶναι Νόμος. Ἡ Θεότητα δέν εἶναι μία ὄντοτητα. Δέν εἶναι ἓνας νομοθέτης ἔξω ἀπό τόν νόμο”. “Νόμος καί Θεότητα εἶναι τό ἴδιο μέσα στήν Ἑνότητα” (Μάθημα 3).

»Ἐκτός ἀπό αὐτό τόν “Νόμο”, τήν “Ἀρχή”, δέν ὑπάρχει τίποτα ἄλλο. “Ὁλη ἡ ζωή εἶναι μία. Εἶναι ἡ ἐκφραση τῆς ἐνεργητικῆς ζωογονοῦσας καί ἐμψυχούσας ἀρχῆς, πού λειτουργεῖ μέσα ἀπό τή φύση” (Μάθημα 8). Τά πράγματα δέν ἔχουν δική τους ὑπαρξη· ἀποτελοῦν πλάνη. Μόνο τό Αἰώνιο εἶναι πραγματικότητα· “ὅ,τι ὑπόκειται στήν γέννηση καί στήν μεταβολή δέν εἶναι πραγματικότης” (Blavatsky, Ἡ μυστική διδασκαλία, σ. 374).

»Τά πάντα ἀποτελοῦν “ἐκδηλώσεις” τοῦ Ἑνός, ἀλλά διαφέρουν ὡς πρός τό “ἐπίπεδο ὑπαρξης”, ὡς πρός τόν “τρόπον συνειδητότητας.... Στό ὀρυκτό καί τό φυτικό βασίλειο ἡ συνειδητότητα γίνεται φανερό μόνο μέ τήν ἀνταπόκριση στίς συνθῆκες καί στίς περιστάσεις” (Μάθημα 2)⁴. «Στά μάτια τοῦ σοφοῦ ὅλα εἶναι Ἕνα» ἀπό πλευρᾶς οὐσίας, ἀπλῶς εὐρίσκονται σέ διαφορετικό ἐπίπεδο ἀπό πλευρᾶς δονήσεως ἢ κραδασμῶν. «Τά πάντα λοιπόν εὐρίσκονται σέ **ἐνιαία ἐξελικτική κλίμακα**. Ἡ ὅλη πραγματικότητα κλιμακώνεται ἀπό ἐπάνω πρός τά κάτω. **Ὁ ὅλος κόσμος “ῥέει” ἀπό τόν Θεό**»⁵.

Σύμφωνα μέ τήν Ἀλίκη Μπέιλη: «Γεγονότα, περιστατικά, συμβάντα καί φυσικά φαινόμενα κάθε εἶδους εἶναι, ἀπλῶς, σύμβολα ἐκείνου πού συμβαίνει στούς ἐσωτερικούς κόσμους...»⁶.

Ὁ σκοπός ὅλων τῶν ὄντων –καί τοῦ ἀνθρώπου– εἶναι **νά ἐπανέλθουν στήν πρωταρχική «Πηγὴ»**, στό “Ἕνα», στό Αἶν τῆς Καμπαλά. Νά διαλυθοῦν ὅπως μιά σταγόνα στόν ὠκεανό. Νά διαλυθοῦν ὅπως ἡ ἀτομική ψυχή (τό Ἰνδουιστικό Ἄτμαν) στόν ὠκεανό τοῦ Μπράχμαν. Σ’ αὐτό συνίσταται ἡ ἀπολύτρωση. Σύμφωνα μέ τή διδασχὴ τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρείας, γιά νά ἐπιτευχθεῖ αὐτό, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά διατρέξει ἑπτὰ ἐπίπεδα πού ἀποτελοῦν μιά ἀλυσίδα πνευματικῆς-ἐνεργειακῆς ἐξέλιξης. Αὐτά εἶναι κατά σειρά:

1) Τό ὕλικό ἐπίπεδο ἢ Στοιχειῶδες, 2) τό Ἀστρικό, 3) τό Νοητικό ἢ Ψυχικό, 4) τό Μανασικό ἢ Ἐνορατικό, 5) τό Πνευματικό [τῶν ἐκπεσόντων ἀγγέλων] 6) τό Ἀρχετυπικό, [τοῦ

3. Βλ. FRITJOF CAPRA, *Ἡ κρίσιμη καμπή*, ἐκδ. Ὠρόρα, Ἀθήνα 1984, σ. 20 καί MICHEL LACROIX, *Τό «New Age»*, ἐκδ. Dominos, Ἀθήνα 1997, σσ. 36-42.

4. Βλ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Ὁ Ἀποκρυφισμός στό φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας*, Ἀθήνα 1994, σσ. 133-134.

5. Βλ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Ὁ Ἀποκρυφισμός...*, ἐνθ’ ἄνωτ., σσ. 194-195.

6. Βλ. ΑΛΙΚΗ ΜΠΕΙΛΗ, *Ἐκπαίδευση στή Νέα Ἐποχή*, Lucis Press LTD, London, ἑλληνική ἔκδοση 1980 ἀπό τήν Ἑλληνική Μονάδα Ὑπηρεσίας Καλῆς Θέλησης», σ. 74.

Ἑωσφόρου] καί 7) τό Ἐπόλυτο, [τῆς Νιρβάνα]. Γιά νά ἀνέλθει ὁ ἄνθρωπος στούς «ἀνώτερους κόσμους» τοῦ «Ἐνορατικοῦ», τοῦ «Πνευματικοῦ» καί τοῦ «Ἀρχετυπικοῦ» πεδίου, ἀναφέρεται ὅτι πρέπει νά «κυριαρχήσει» μέ τή μαγεία στό κατώτερο-ύλικό, γήινο ἐπίπεδο, πού στήν Καμπαλά ὀνομάζεται Malkuth⁷.

Κανονικά αὕτη ἡ «ἄνοδος» γίνεται μέσα ἀπό χιλιάδες μετενσαρκώσεις, λέγει ἡ Θεοσοφική Ἑταιρεία. Σήμερα ὅμως μέ τήν «ἀτραπό» της μπορούμε «νά συμπτύξωμεν εἰς διάστημα ὀλίγων βίων τήν ἐξέλιξιν, ἥτις ἄλλως πως ἤθελε συντελεσθεῖ εἰς διάστημα πολλῶν χιλιετηρίδων»⁸.

Ἦς σημειωθεῖ ὅτι παρόμοιες «προσφορές» κάνουν ὅλες οἱ ψυχο-ὀμάδες στή σύγχρονη «ὑπεραγορά-θρησκεία», πού ὑπόσχονται εἴσοδο στήν κατάσταση τῆς φώτισης ἢ τοῦ νιρβάνα, καί «διεύρυνση τῆς συνείδησης».

Μία ἀπό τίς συνέπειες τοῦ ὀλιστικοῦ μοντέλου καί τῆς ἐνιαίας ἐξελικτικῆς κλίμακος εἶναι καί ἡ **κατάργηση τῆς δυαδικότητος ὑποκειμένου-ἀντικειμένου καί γενικῶς τῶν ὁρίων**. Ἦς θυμηθοῦμε ἐδῶ καί τό διαφημιστικό σλόγκαν «No limits». Δέν ὑπάρχουν ὅρια. Αὐτό πού ὀνομάζεται Θεός ἀλλά καί μιὰ πέτρα εἶναι γιά τόν ἀποκρυφισμό τό ἴδιο σ' ἓνα ἐπίπεδο οὐσίας. Διαφέρουν μόνον ἀπό πλευρᾶς κρυσταλλῶν ἢ δονήσεων. Στά μάτια τοῦ μυημένου ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ εἶναι ἐξ ἴσου λαμπρός μέ ἓναν δάτραχο πού κοάζει στό ἔλος, σύμφωνα μέ τήν εἰκόνα τοῦ Jakob Böhme. Ἦς καί σέ ἡθικό ἐπίπεδο καταργοῦνται τά ὅρια. Καλό καί κακό εἶναι δύο ὄψεις τοῦ ἰδίου νομίσματος. Αὐτό φυσικά ἀνατρέπει ὅλον τόν πολιτισμό μας.

Μιά ἄλλη συνέπεια τοῦ ὀλιστικοῦ μοντέλου εἶναι ὁ **πνευματισμός-ἀνιμισμός**. Σύμφωνα μέ τόν ἀποκρυφισμό «Σέ ὅλα τά πράγματα πού ὑπάρχουν κρύβεται ἓνα ζωντανό ὄν, μέ τό ὁποῖο μπορεῖ κανεῖς νά μιλήσει. Ὅποιος στρέφεται καί κοιτάζει “πρός τά μέσα”, ἀρχίζει νά ἐπικοινωνεῖ μέ αὐτά τά κρυμμένα ὄντα. “Devas” ὀνομάζονται αὐτά τά ὄντα στήν ἑσωτεριστική κοινότητα τοῦ Findhorn. Νεραίδες, ξωτικά καί ἄγγελοι, ὀνομάζονται σέ ἄλλα ρεύματα τοῦ ἑσωτερισμού.

»Οἱ ἑσωτεριστές μιλοῦν μέ τά δένδρα, τά ὁποῖα καί ἀγκαλιάζουν· μέ τά χορταρικά, πού ποτίζουν στόν κῆπο τους, μέ τά βουνά, μέ τίς πέτρες πού ἔχουν θεραπευτικές δυνάμεις, μέ τά ἀστέρια στόν οὐρανό καί τελευταῖα μέ τήν μητέρα γῆ (Γαία). Γιατί ὅμως νά ἀρκεσθεῖ κάποιος μόνο στή συνομιλία μέ τά γεμάτα μυστικά ὄντα πού βρίσκονται σέ ὅλα τά πράγματα; Γιατί νά μήν κάνει κάποιος τά ὄντα αὐτά νά τόν ὑπηρετήσουν;»⁹ Ἔτσι φθάνει κανεῖς φυσικῶς τῷ τρόπῳ στή μαγεία.

Στόν ἀπόλυτο μονισμό (ὅλα εἶναι ἓνα καί ὅλα εἶναι ἐνέργεια) θεμελιώνονται καί οἱ λεγόμενες **ἐναλλακτικές θεραπείες**. Αὐτές ἀποτελοῦν ἓναν σημαντικό τομέα τῆς «θρησκείας τῶν πελατῶν» τοῦ συγχρόνου ἑσωτερισμού. Ἡ ἐνότητα τοῦ ἐνός μέ τήν ὁλότητα εἶναι ὁ δρόμος γιά τή θεραπεία. Αὕτη εἶναι ἡ βάση καί τῆς Ἑπερπροσωπικῆς Ψυχολογίας τοῦ Abraam Maslow, ἡ ὁποία εἶναι ἔντονα ἐπηρεασμένη ἀπό τόν νεώτερο ἑσωτερισμό¹⁰.

7. Βλ. E. BLAVATSKY, *The Secret Doctrine*, vol 3, www.theosophical.ca/SecDoctrine3A.htm, κατά παρὰθ. ΛΥΓΕΡΗΣ ΜΕΛΑ, *Στάσεις καί ἀπόψεις τῶν φοιτητῶν γιά τόν Ἀποκρυφισμό καί τή «Νέα Ἐποχή» σέ σχέση μέ τή θρησκευτική πίστη, ψυχολογικά καί δημογραφικά χαρακτηριστικά* (Διπλωματική ἐργασία), Ἀθήνα 2005, σ. 125.

8. C. W. LEADBEATER, *Οἱ διδάσκαλοι καί ἡ ἀτραπός*, ἐκδ. Τετρακτύς, Ἀθήνα 2000, σ. 64.

9. Βλ. GEORG SCHMID und GEORG OTTO SCHMID (Hrsg), *Kirchen, Sekten, Religionen*, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 261-262.

10. Βλ. CASPER, MÜLLER, VALENTIN, (Hrsg.) *Lexikon der Sekten, Sondergruppen und Weltanschauungen*, Herder Verlag, Freiburg im Breisgau 1990, σ. 258.

2. Δογματικός Πλουραλισμός.

Ἡ Ἀμεση σχέση μέ τό όλιστικό μοντέλο ἔχει καί ὁ λεγόμενος δογματικός πλουραλισμός. Ἡ **Θεοσοφία** τῶν Blavatsky, Besant, Bailey καί διαδόχων εἶναι ἡ πνευματική μητέρα τῆς Νέας Ἑποχῆς. Μέ τόν **θρησκευτικό συγκρητισμό** τῆς (τό κρη μέ η) θέτει τίς βάσεις τῆς **πανθρησκείας**. «Καμμία θρησκεία δέν εἶναι πάνω ἀπό τήν ἀλήθεια», εἶναι τό βασικό δόγμα τῆς Θεοσοφίας. «Ὅλες οἱ θρησκείες ἔχουν ψήγματα τῆς ἀλήθειας. Καμμία δέν ἔχει ὁλόκληρη τήν ἀλήθεια. Ὅποτε ὅλες θά πρέπει νά συνεισφέρουν τό μερίδιό τους, ὥστε ἡ κάθε μία νά ἐμπλουτίσει τίς ἄλλες καί νά ἐμπλουτισθεῖ ἀπό αὐτές. Αὕτη ἀκριβῶς εἶναι ἡ βασική προϋπόθεση διοργανώσεων ὅπως τό «Κοινοβούλιο τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου» (Πρώτη συνάντηση στό Σικάγο τό 1893) ἀλλά καί συναντήσεων, ὅπως στήν Ἀσσίζη (Πρώτη συνάντηση τό 1986).

«Ὅλοι οἱ δρόμοι ὁδηγοῦν στόν Θεό. Πίστευε ὅ,τι θέλεις, μόνο μήν εἶσαι μονόδρομος». Αὕτη εἶναι μία διαφορετική διατύπωση τοῦ προαναφερθέντος Θεοσοφικοῦ-νεοεποχίτικου δόγματος. Αὐτός εἶναι ὁ λεγόμενος **δογματικός πλουραλισμός**. Ὑπογραμμίζουμε τήν πρώτη λέξη· τῇ λέξει δογματικός. Αὐτό σημαίνει ὅτι σημαντικό δέν εἶναι ὁ πλουραλισμός, δηλαδή ἡ συνύπαρξη διαφορετικῶν δογμάτων καί πίστεων, ὅσο τό ὅτι ὁ πλουραλισμός ἀνάγεται σέ δόγμα. Ὅποιος ἀμφισβητήσῃ αὐτό τό δόγμα χαρακτηρίζεται φανατικός καί ἐξοδερίζεται!

Ἀπό τούς ἐκπροσώπους τῆς «Νέας Ἑποχῆς» ἐκφράζεται ἡ θέση ὅτι δέν πρέπει κανείς νά ἐκφέρει ἀξιολογικές κρίσεις γιά τήν ὀρθότητα, τήν ἀνωτερότητα ἢ κατωτερότητα τῶν διαφόρων θρησκειῶν, ἐφ' ὅσον ὅλες ἀποτελοῦν ἐξ ἴσου νόμιμες, ἀπλῶς διαφορετικές –γιά λόγους ἱστορικούς καί πολιτισμικούς– θρησκευτικές παραδόσεις. Ὁ δογματικός πλουραλισμός συνδέεται ἄμεσα μέ τήν βασική θεωρία τῆς Νέας Ἑποχῆς, ἡ ὁποία ἔντονα προπαγανδίζεται, ὅτι δέν ὑπάρχουν ὅρια (βλ. καί στή διαφήμιση βασικό μήνυμα no limits· **δέν ὑπάρχουν ὅρια**, δέν ὑπάρχουν σύνορα). Ἔτσι τό καλό καί τό κακό γιά τούς κήρυκες τῆς Νέας Ἑποχῆς εἶναι ἀπλῶς δύο ὅψεις τοῦ ἰδίου νομίσματος. Πρόκειται γιά τήν θεωρία τοῦ **γίν καί γιάνγκ** στίς ἀνατολικές θρησκείες. Ὁ δογματικός πλουραλισμός συνδέεται ἐπίσης μέ μία ἄλλη θεμελιώδη παραδοχή πολλῶν ὁμάδων τῆς Νέας Ἑποχῆς, πού εἶναι ὁ ὑποκειμενισμός: «Ἔτσι εἶναι, ἄν ἔτσι νομίζετε». Ἡ ἀνωτέρω ρήση ἐπεκτεινομένη μᾶς ὁδηγεῖ στό βασικό δόγμα τοῦ νεοσατανισμοῦ «Κάνε ὅτι θέλεις· αὐτός εἶναι ὁλος ὁ νόμος»¹¹.

Ἀριστα ἐκφράζει τό πνεῦμα τῆς συγκρητιστικῆς πανθρησκείας ἡ ὁμιλία τοῦ Ἰνδοῦ γκουρού **Βιδεκανάντα** στό «Α' Κοινοβούλιο τῶν Θρησκειῶν τοῦ κόσμου», πού πραγματοποιήθηκε στό Σικάγο τό 1893 καί ἐπέχει θέση προγραμματικῶν δηλώσεων γι' αὐτό πού θά ἐπακολουθοῦσε μετά ἀπό χρόνια. Μεταξύ τῶν ἄλλων εἶπε καί τά ἑξῆς:

«Ἄν κάποιος ἀπό αὐτό τό ἀκροατήριό ἐλπίζει ὅτι αὕτη ἡ ἐνότης θά ἔρθῃ μέ τόν θρίαμβό μιᾶς ὁποιασδήποτε θρησκείας καί τόν ἀφανισμό τῶν ἄλλων, σ' αὐτόν δέν ἔχω παρὰ νά πῶ: Ἀδερφέ μου, οἱ ἐλπίδες σου θά διαψευστοῦν. Μήπως ἐπιθυμῶ οἱ Χριστιανοί νά γίνουν Ἰνδουϊστές; Πρός Θεοῦ! Μήπως ἐπιθυμῶ οἱ Ἰνδουϊστές ἢ οἱ Βουδδιστές νά γίνουν Χριστιανοί; Πρός Θεοῦ!

..... Οἱ Χριστιανοί δέν πρέπει νά γίνουν Ἰνδουϊστές οὔτε Βουδδιστές· οὔτε καί αὐτοί νά

11. Τόν διετύπωσε ὁ Aleister Crowley, ὁ ὁποῖος ὀνόμαζε τόν ἑαυτό του The great beast (τό μέγα θηρίον). Βιβλίο, πού τόν προβάλλει καί τόν ὠραιοποιεῖ, κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις «Ἀρχέτυπο», πού συνδέονται μέ τό περιοδικό Ἑβδομα.

γίνουν Χριστιανοί. Ἀλλά **κάθε θρησκεία θά πρέπει νά ἀφομοιώσει τό πνεῦμα τῶν ἄλλων θρησκειῶν**, διατηρώντας ὡστόσο τίς ἰδιαιτερότητές της, προκειμένου νά ἀναπτυχθεῖ σύμφωνα μέ τούς δικούς της νόμους...»¹².

Ἀκοῦστε τώρα καί τό παρακάτω κείμενο:

«Στό τέλος οἱ μεγάλες θρησκευτικές κοινότητες δέν θά ἐξαφανισθοῦν. Κανείς δέν θά ἔχει τό ἐπάνω χέρι. Οἱ Ἰουδαῖοι θά παραμείνουν Ἰουδαῖοι· οἱ Μουσουλμάνοι θά παραμείνουν Μουσουλμάνοι· καί οἱ ἀνήκοντες στά μεγάλα Ἀνατολικά θρησκευτάματα θά παραμείνουν Ἰνδουϊστές, Βουδδιστές καί Ταοϊστές. Ἡ Ἀφρική θά ἐκφράζει τή δική της ἀντίληψη περί τοῦ κόσμου· ἡ Κίνα θά διατηρήσει τήν πνευματική της κληρονομιά. Ὅπως πρὶν οἱ ἄνθρωποι θά ἐξακολουθήσουν νά ταξιδεύουν ἀπό τήν Ἀνατολή πρὸς τή Δύση, ἀπό τόν Βορρᾶ πρὸς τόν Νότο καί νά διαμένουν στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ χωρίς συνεπῶς νά ἔχουν γίνει πρωτίστως Χριστιανοί ὅπως ἐμεῖς»¹³!

Αὐτό τό δεύτερο κείμενο δέν ἀνήκει στόν Βιβεκανάντα ἀλλά περιείχετο στόν ἐπίσημο «Ὁδηγός» πού κυκλοφόρησε πρὶν ἀπό τήν Γενική Συνέλευση τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» (Π.Σ.Ε.) στό Βανκούβερ τοῦ Καναδά τό 1983. Δείχνει πῶς καί πόσο ὁ σπόρος πού ὁ Ἰνδός γκουρού εἶχε ρίξει τότε βρῆκε πρόσφορο ἔδαφος, ἐδλάστησε καί ἀποδίδει καρπούς μεταξύ τῶν αὐτοπροσδιοριζομένων ὡς χριστιανῶν.

Θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι δηλώσεις σάν κι αὐτή τοῦ Ἰνδοῦ γκουρού, πού ἀναφέραμε στήν ἀρχή, δέν ἐκφράζουν τό πραγματικό πιστεύω τῶν κηρύκων τοῦ συγκρητισμοῦ. Τό κήρυγμα τῆς **ἐνότητος στήν ποικιλία** εἶναι ἓνα δόλωμα γιά τήν παγίδευση τῶν ἀνύποπτων χριστιανῶν στίς ἀνατολικές θρησκείες καί στή Νέα Ἑποχή. Οἱ «διδάσκαλοι» τῆς Νέας Ἑποχῆς βλέπουν μέ συγκατάβαση ἀνάμικτη μέ περιφρόνηση τούς χριστιανούς, διότι πιστεύουν ὅτι οἱ χριστιανοί εὐρίσκονται σέ κατώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο, ἐκεῖνο τῆς ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων πού τελειώνει, ἐνῶ οἱ ἴδιοι εὐρίσκονται σέ ἀνώτερο ἐξελικτικό ἐπίπεδο, αὐτό τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου, τῆς πολυδιαφημιζομένης «Νέας Ἑποχῆς» πού ἀρχίζει. Οἱ παρακάτω λόγοι πού ἀνήκουν πάλι στόν Ἰνδό γκουρού Βιβεκανάντα δηλοποιοῦν τήν **ἀνελικτρίνεια** αὐτοῦ καί τῶν συναδέλφων του.

Χαρακτηριστικό ἀλλά καί ἀποκαλυπτικό εἶναι τό ἀκόλουθο ἀπόσπασμα ἀπό τόν πύρινο λόγο του σέ φοιτητές στό Mandras, ὅταν ἐπέστρεψε ἀπό τίς Η.Π.Α. στήν Ἰνδία μετά τό πέρας τοῦ Α' «Κοινοβουλίου τῶν Θρησκειῶν τοῦ Κόσμου», ὅπου καί τοῦ ἐγίνε ἀποθεωτική ὑποδοχή: «Αὐτό εἶναι τό μεγάλο ἰδανικό πού θρίσκεται μπροστά μας, καί ὁ καθένας πρέπει γι' αὐτό νά ὀπλισθεῖ- ἡ ἄλωση τοῦ κόσμου ἀπό τήν Ἰνδία- τίποτε τό λιγότερο ἀπό αὐτό, καί ὅλοι ἐμεῖς πρέπει νά ὀπλισθοῦμε καί νά τεντώσουμε γι' αὐτό τό σκοπό κάθε νεῦρο... Σήμερα, Ἰνδία, καί κυρίευσσε τόν κόσμο μέ τήν πνευματικότητά σου... Αὐτό πού πρέπει νά κυριεύσει τή Δύση εἶναι ἡ πνευματικότητα....»¹⁴.

3. Κάρμα - Μετενσάρκωση

Οἱ Ἀπω-ανατολικές θρησκείες καί ὁ εὐρύτερος ἀποκρυφιστικός χῶρος πιστεύουν στή δαιμονοδίδακτη πλάνη τοῦ κάρμα καί τῶν μετενσαρκώσεων (ἐπαναγεννήσεων).

12. Βλ. περιοδ. *Διάλογος* τοῦ «Διορθοδόξου Συνδέσμου Πρωτοδουλιῶν Γονέων», τ. 1, σ. 16.

13. Ἐφημ. *Christianity Today*, April 1984, p. 12 (μετάφραση ἐκ τοῦ σχετικοῦ παραθέματος στό περιοδ. *Orthodox Life*, no 5/ September-October 1987, p. 31).

14. Βλ. περιοδ. *Διάλογος* ἐνθ' ἄνωτ., σ. 16.

Ἡ ψυχή, δηλαδή, μετά τόν χωρισμό ἀπό τό σῶμα, εἰσέρχεται σέ ἕνα ἄλλο σῶμα ἀνθρώπου ἢ ζώου ἢ δαιμονικοῦ ὄντος ἢ ἀκόμη καί σέ ἕνα φυτό ἢ ὀρυκτό, ἀφοῦ ὅλα εἶναι ἐμψυχωμένα (!) καί διανύει ἕναν ἀτέλειωτο κύκλο ἐπαναγεννήσεων (Samsara στά σανσκριτικά)

Ἡ λύτρωση - ἀπελευθέρωση συνίσταται στήν ἔξοδο ἀπό τόν βασανιστικό κύκλο τῆς Samsara¹⁵. Τό «ἐργαλεῖο» γιά νά ἐπιτευχθεῖ αὐτή ἡ ἔξοδος εἶναι ὁ διαλογισμός (meditation).

4. Ἡ «στροφή πρὸς τὰ μέσα»

Ὁ διαλογισμός περνᾷ ἀπό τή «στροφή πρὸς τὰ μέσα», πού εἶναι βασικό κεφάλαιο πίστεως τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Ὁ ἀποκρυφισμός τρέφει μεγάλη ὑπόληψη γιά τό «ἔσω», σέ ἀντίθεση πρὸς τό «ἔξω»¹⁶.

Βασικότατη διδαχὴ τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ χώρου εἶναι **ὅτι ὅλα εὐρίσκονται μέσα στὸν ἄνθρωπο**. Γι' αὐτό καί θά πρέπει νά γίνει ἡ «στροφή πρὸς τὰ μέσα» γιά νά ἀνακαλυφθοῦν. Ἡ καμπαλίστρια Dion Fortune διακηρύσσει «Ὁ δρόμος, ὁρίζεται μέσα μας κι ὄχι ἔξω ἀπὸ μᾶς»¹⁷. Ὁ Θεός εἶναι μέσα στὸν ἄνθρωπο καί ὁ ἄνθρωπος εἶναι στήν οὐσία του Θεός. Ὅπως διασαλπίζει ὁ ὀρθολογιστικός σατανισμός, δέν ὑπάρχει κανένας Θεός καί κανένας Σατανᾶς ἐκτός ἀπὸ τόν ἴδιο τόν σατανιστὴ. Σύμφωνα μέ τόν Aleister Crowley, πατέρα τοῦ νεοσατανισμοῦ, ὁ κάθε σατανιστὴς εἶναι τό κέντρο τοῦ σύμπαντος¹⁸.

Γιά ἄλλη μιὰ φορά διαπιστώνει κανεὶς ὅτι ἡ ἀποκρυφιστικὴ διδαχὴ εἶναι ἐνιαία: Ὁ Emmanuel Swedenborg (1688-1772) θεωρεῖ ὅτι Σατανᾶς, ἄγγελοι καί δαίμονες εἶναι προβολές τῆς ἐσωτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ ὑπάρχει ὁ «νόμος» τῆς ἀναλογίας, πού θά δοῦμε παρακάτω.

Τό ἴδιο δέχεται ὁ μάγος Éliphas Lévi: Ὁ Σατανᾶς δέν ἔχει δική του ὑπόσταση. Τόν δημιουργεῖ μέσα του ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔτσι «γίνεται Σατανᾶς»¹⁹.

Τὰ ἴδια διδάσκει ὁ Μαχαγιάνα καί Βατζραγιάνα Βουδδισμός: Οἱ ἡμέρες καί ἀγριωπές θεότητες εἶναι προβολές τοῦ πνεύματος τοῦ διαλογιζομένου. Ἀλλά καί γενικότερα αὐτό πού ὀνομάζουμε ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα εἶναι μιὰ ψευδαίσθηση, εἶναι προβολή τοῦ ἐσωτερικοῦ· εἶναι μάγια, γιά νά χρησιμοποιήσουμε τὴν ὀρολογία τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ. «Αὐτό πού βλέπει κανεὶς ἔξω εἶναι ἀντανάκλαση τῆς ἐσωτερικῆς του κατάστασης» γράφει ὁ Δανὸς λάμα Ὁλε Νυντάλ²⁰.

Ἔτσι, εἶναι φυσικό νά δηλώνει ἡ Θεοσοφία ὅτι Διάβολος δέν ὑπάρχει. «Πρέπει νά σᾶς διαβεβαιώσω», γράφει ἕνας ἀπὸ τοὺς «ἐξυψωμένους διδασκάλους» τῆς Μεγάλης Λευκῆς Ἀδελφότητος, «ὅτι οὐδέποτε στή Λευκὴ Ἀδελφότητα παρατηρήσαμε ἢ γνωρίσαμε κάποιον ὃν μέ τὴ μορφὴ τοῦ Διαδόλου, ἔτσι, ὅπως περιγράφεται ἀπὸ τίς θρησκείες»²¹.

15. Βλ. γενικῶς περὶ κάρμα καί μετενσαρκώσεων στό ἄρθρο μας «Ἡ θεωρία τοῦ κάρμα καί τῆς μετενσαρκώσεως» στό βιβλίο μας *Σύγχρονες αἰρέσεις ...*, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 123-152.

16 Βλ. γιά μιὰ γενικότερη προσέγγιση τοῦ θέματος στό βιβλίο τοῦ HANS-JÜRGEN RUPPERT, *Duchbruch zur Innenwelt. Spirituelle Impulse aus New Age und Esoterik in kritischer Beleuchtung*, Quell Verlag, Stuttgart 1988, ἰδιαιτέρως τίς σσ. 10 κ.ἑξ.

17 Κατὰ παρὰθ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Ὁ Ἀποκρυφισμός...*, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 47).

18. J. SYMOND, *Aleister H. Crowley, Das Tier 666*, Basel 1983, σ. 493, κατὰ παρὰθ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Νεοσατανισμός*, ἐκδ. Διάλογος, Ἀθήνα 1996, σ. 63.

19. Βλ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Ὁ Ἀποκρυφισμός...*, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 201.

20. ΟΛΕ ΝΥΝΤΑΛ, *Ὁ Διαμαντένιος Δρόμος*, ἐκδ. Μπουκουμάνη, Ἀθήνα 1989, σ. 140.

Ἔτσι τό νά βλέπει κανείς τίς τελετουργίες ὡς «ἐπικλήσεις τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ» εἶναι, κατά τήν Dion Fortune, «καθαρή πρόληψη». Ἡ τελετουργία εἶναι μέσον ἐπικλήσης τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος²².

Ἡ «στροφή πρὸς τά μέσα», τό «ἐσωτερικό μονοπάτι», μᾶς πληροφορεῖ —κατά τόν ἀποκρυφισμό— ὅτι ἔχουμε καί ἕναν «ἄλλον ἑαυτό», τόν «Ἀνώτερο Ἑαυτό», ὁ ὁποῖος ταυτίζεται μέ τόν «ἐσωτερικό διδάσκαλο» ἢ μέ τό «πνεῦμα-ὁδηγό»²³. Κατά τόν «Διδάσκαλο Κούτ Χούμι Λάλ Σίνγκ» (εἶναι ὁ Διδάσκαλος καί τῆς Μπλαβάτκυ) «Ὅταν γίνουμε ὁ Ἑαυτός μας, κλείνονται αὐτομάτως οἱ πύλες, καί ἔτσι δέν ἀνταποκρινόμαστε στούς ἐξωτερικούς κραδασμούς, ἀλλά στούς κραδασμούς πού ἔρχονται ἀπό μέσα μας»²⁴.

5. Διαλογισμός - Μυήσεις

Ὁ τρόπος γιά νά ἐπιτευχθοῦν τά ἀνωτέρω εἶναι ὁ γνωστός μας διαλογισμός (meditation)²⁵

Γράφει σχετικῶς ἡ Μπέιλη: «Ὁ δρόμος καί ἡ μέθοδος εἶναι ὁ διαλογισμός. Καί τό βραβεῖο εἶναι ἡ συνεχῆς διεύρυνση τῆς συνείδησης, πού ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο σέ ἄρμονία μέ τό Ἑγώ, μέ τούς ἄλλους μαθητές, μέ τό Πνεῦμα ὁδηγό του πού μέ ἀνυπομονησία τόν περιμένει, μέ τά προχωρημένα Πνεύματα-Μύστες μέ τά ὁποῖα ἐπικοινωνεῖ μέσῳ τῆς αὔρας τοῦ Ὁδηγοῦ του, μέχρι νά ἔρθει τελικά σέ ἐπαφή μέ τόν Ἑνα Μύστη [διάβαζε: τόν Σατανά], νά γίνει δεκτός στό Κρυφό Μέρος [διάβαζε: στήν κόλαση] καί νά γνωρίσει τά μυστήρια τῆς συνείδησης»²⁶.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν ὁμάδων διαλογισμοῦ, γράφει ἡ Μπέιλη, θά συντελεσθεῖ ὅταν θά χαθεῖ ἡ προσωπικότητα τῶν διαλογιζομένων. Ἄς τήν ἀκούσουμε: «Αὐτό θά γίνει, ὅταν ὅλα τά μέλη τῶν ὁμάδων χάσουν τήν ταυτότητά τους σέ μιὰ προσπάθεια νά κάνουν αὐτό τό πείραμα τῆς Ἱεραρχίας ἐπιτυχῆς. Τά συναισθήματα, οἱ ἀντιδράσεις, οἱ ἐπιθυμίες καί τά ἐπιτεύγματα τοῦ κάθε ἀτόμου κατηγορηματικά δέν ἔχουν καμία σημασία... Πρέπει νά ἐπιναλάδῳ ὅτι **ἡ προσωπικότητά σας δέν μέ ἐνδιαφέρει**²⁷, μέχρι κάποιος ἀπό σᾶς νά μειώσει ἢ νά αὐξήσει τή δόνηση τῆς κάθε ὁμάδας. Σάν προσωπικότητες δέν ἔχετε καμία σημασία γιά μᾶς, τούς Δασκάλους τῆς “ἐσωτερικῆς πλευρᾶς”. Σάν ψυχές εἴστε ζωτικῆς σημασίας»²⁸. Καί ἡ Dion Fortune συμπληρώνει: «.... Ἡ προσωπικότητα καί ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπό τίς αἰσθήσεις πρέπει νά θυσιασθεῖ γιά νά μπορέσει νά ἐκδηλωθεῖ ὁ Ἀνώτερος Ἑαυτός»²⁹. Δηλαδή, κα-

21. ROGER DE PINS, *Σύγχρονες Ἐπιστολές τῶν Διδασκάλων τῆς Σοφίας*, ἐκδ. Τετρακτύς, Ἀθήνα 2001, σ. 81.

22. Κατά παράθ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Ὁ Ἀποκρυφισμός...*, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 41.

23. Βλ. ROGER DE PINS, *Σύγχρονες Ἐπιστολές...*, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 62, 158.

24. Αὐτόθι, σ. 83.

25. Βλ. σχετικό ἄρθρο μας στό διδλίο μας *Σύγχρονες αἱρέσεις...*, ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 153-169.

26. BAILEY, A. and KHUL, D. *Letters on Occult Meditation*, σσ. 258-259, Lucis Trust 1922, <http://laluni.helloyou.ws/netnews/bk/toc.html>, κατά παράθ. ΛΥΓΕΡΗΣ ΜΕΛΑ, *Στάσεις καί ἀπόψεις...*, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 75.

27. Αὐτό μᾶς θυμίζει τή ρήση τοῦ Τάκι Ἀλεξίου, σείχη τῶν σούφι—κατά δήλωσή του—: «Ἡ γνώμη σου δέν μ' ἐνδιαφέρει... οἱ γνώμες εἶναι ἀντίποδες τῆς γνώσης... τροφή τοῦ ἐγωισμοῦ, δηλαδή τοῦ Σατανᾶ», βλ. Δρ ΤΑΚΙ ΑΛΕΞΙΟΥ, *Μιά ζωντανή διδασκαλία. Βιβλίο 2*, ἐκδ. Τέσσερις Ἑποχές, Ἀθήνα 1990, σ. 21.

28. BAILEY, A. and KHUL, D. *Discipleship in the New Age*, vol. I., Lucis Trust 1944, <http://laluni.helloyou.ws/netnews/bk/toc.html> κατά παράθ. ΛΥΓΕΡΗΣ ΜΕΛΑ, *Στάσεις καί ἀπόψεις...*, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 93.

29. DION FORTUNE, *Ἡ Ἐκπαίδευση καί τό Ἔργο ἑνός Μυημένου*, μετάφραση Ἡλία Μάμαλη, ἐκδ. Ἰάμβλιχος, Ἀθήνα 1983, σ. 37.

λείται ὁ μυούμενος νά νεκρώσει ὅ,τι ὑψηλότερο τοῦ χάρισε ὁ Τριαδικός Θεός (νοῦ, συνείδηση, ἐλεύθερη βούληση, συναίσθημα, λογική) γιά νά ἐκδηλωθεῖ ὁ «᾿Ανώτερος Ἑαυτός», δηλαδή γιά νά πάθει καταληψία ἀπό τά πονηρά πνεύματα!

Οἱ ὁδηγίες πού δίνονται, ὥστε νά εἰσαχθεῖ κανεῖς σέ μιά κατάσταση μεταλλαγμένης συνείδησης, γιά νά ἔρθῃ σέ ἐπαφή μέ τά δαιμόνια, τούς «ἐσωτερικούς διδασκάλους», «τό συλλογικό ἀσυνείδητο», εἶναι οἱ ἀκόλουθες: «᾿Αφήσου, παραδώσου, ἐπίτρεψε στό σῶμα σου νά νιώσει σάν νά διαλύεται στό ἄπειρο, ἀπελευθερώσου ἀπό τίς λογικές ἀναλύσεις καί ἄστα ὅλα ρευστά, ὁραματίσου τόν ἑαυτό σου σάν ἓνα τέλειο ὄν μέ φῶς, ἐπίτρεψε στίς ὁποιοσδήποτε σκέψεις ἢ συναισθήματα νά ἀνατεῖλουν, παραδώσου σέ αὐτά καί ἄφησέ τα νά ρέουν μέσα σου, ἄσε στήν ἄκρη ὁριστικά κάθε συναίσθημα φόβου, ἀνησυχίας ἢ καχυποψίας»³⁰.

Τό «πνεῦμα-ὁδηγός» τῆς Μπέιλη, «ὁ θιβετανός διδάσκαλος Τζιβάλ Κχούλ» ἀποκαλύπτει:

«Ἡ καταληψία μέ τή συγκατάθεση τοῦ ἀνθρώπου γιά ἓνα συγκεκριμένο διάστημα, θά γίνῃ κατανοητή στά ἐπόμενα χρόνια, ὅσο ποτέ ἄλλοτε καί θά εἶναι σίγουρα μιά ἀπό τίς μεθόδους, πού θά χρησιμοποιεῖ ὁ Ἐρχόμενος Κύριος καί τά Μεγάλα Πνεύματα, πού θά τόν ὑπηρετοῦν, γιά νά δοηθῇ τόν κόσμο»³¹.

Καί συμπληρώνει: «Σέ κάθε ἔθνος πρέπει πρῶτα νά μνηθοῦν οἱ κυβερνῶντες, νά ἀποκτήσουν ἓνα συγκεκριμένο ρυθμό δόνησης καί τό ἐκπαιδευτικό σύστημα νά φτάσῃ σέ ἓνα ὑψηλό ἐπίπεδο, γιά νά χρησιμοποιηθεῖ σάν μέσο προώθησης καί δάση τοῦ ἀποκρυφισμοῦ»³².

Διά μέσου τοῦ διαλογισμοῦ ἀφυπνίζεται ὁ ᾿Ανώτερος Ἑαυτός. Αὐτό ὀνομάζεται μύηση. «Κατά τή Μύηση μιά μορφή ἐνέργειας ἔρχεται ἀπό πολύ “μακρυνά” καί εἰσρέει μέ τή θέληση τοῦ Μύστη καί ἰδιαίτερα μέ τή θέληση τοῦ ὑποψηφίου πού θά τή λάβῃ, μέσα στόν ἐσωτερικό κόσμο τοῦ ὑποψηφίου»³³.

Οἱ μύησεις αὐτές δίδονται ἀπό δαιμονικές ὀντότητες, ὅπως ὁμολογεῖται στό κατωτέρω ἀπόσπασμα, ἐάν μεταφρασθεῖ στή γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας. ᾿Ας τό ἀκούσουμε: «Γιά νά κατανοήσετε τί σημαίνει Μεγάλος Διδάσκαλος τῆς Ἑρμητικῆς Ἐπιστήμης, ἀρκεῖ νά σᾶς πῶ ὅτι ὑπάρχει μιά ἀδιάκοπη μυητική διαδοχή τῶν ἀτόμων πού γίνονται Μύστες τῆς Ἀληθείας καί τοῦ Ἑρμητισμοῦ, καί πῶς ἡ μύησή τους δόθηκε σ’ αὐτούς κατ’ εὐθείαν ἀπό τούς ἀνώτερους (ἄορατους) κόσμους χωρίς τή μεσολάβηση ἀτόμων»³⁴. Καί ἡ Dion Fortune συμπληρώνει: «...Ὁ Μεγάλος Μύστης ἔρχεται μέσα στή σιγή τῆς ἀνώτερης συνείδησης καί ποτέ δέν εἶναι ἀνθρώπινη ὀντότητα»³⁵.

6. Αὐτο-σωτηρία

᾿Οπως προκύπτει, ἀπό τά ἀνωτέρω, ἐδῶ ἔχουμε πίστη στήν αὐτο-σωτηρία. Ὁ ἐσωτερισμός-ἀποκρυφισμός εἶναι ὁ κατ’ ἐξοχήν χῶρος πού ἀνέλαβε ἤδη ἀπό τό ξεκίνημα τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας τή διαφήμιση καί προώθηση τοῦ «Εὐαγγελίου» –ἢ καλύτερα δυσ-

30. BAER, R. N., *Στόν ἐφιάλτη τῆς Νέας Ἐποχῆς*, μετάφραση Χ. ᾿Αρβανιτίδου, ἐκδ. Στερέωμα, Θεσσαλονίκη 1989, σελ. 150-151, κατά παράθ. ΛΥΓΕΡΗΣ ΜΕΛΑ, *Στάσεις καί ἀπόψεις...*, ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 93.

31. BAILEY, A. and KHUL, D., *Letters...*, ἐνθ’ ἄνωτ., σσ. 124-125, κατά παράθ. ΛΥΓΕΡΗΣ ΜΕΛΑ, *Στάσεις καί ἀπόψεις...*, ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 74.

32. BAILEY, A. and KHUL, D., *Letters...*, ἐνθ’ ἄνωτ., σελ. 306, κατά παράθ. ΛΥΓΕΡΗΣ ΜΕΛΑ, *Στάσεις καί ἀπόψεις...*, ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 74.

33. ROGER DE PINS, *Σύγχρονες Ἐπιστολές...*, ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 30.

34. Αὐτόθι, σ. 27.

35. DION FORTUNE, *Ἡ ἐκπαίδευση...*, ἐνθ’ ἄνωτ., σ. 50.

ἀγγελίου– τοῦ ἀρχαίου ὄφους, δηλαδή, τοῦ μηνύματος τῆς αὐτοσωτηρίας καί αὐτοθεώσεως.

Ὑπάρχει πληθώρα χωρίων ἀπό τὰ κείμενα κορυφαίων ἐκπροσώπων τοῦ χώρου αὐτοῦ πού τεκμηριώνουν πλήρως αὐτή τή θέση.

Σύμφωνα μέ τή Θεοσοφία «“Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά προχωρήσει παίρνοντας τήν ἐξέλιξή του στά χέρια του... Γινόμαστε ἕνας “σωτήρας” ἢ “λυτρωτής” τῆς φυλῆς” (Μάθημα 9).

» Ἀς ἀναγνωρίσουμε τόν ἑαυτό μας. Δέν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο. Εἶναι ἡ διαρκὴς παρουσία. Ὁ δρόμος γιὰ τήν Αὐτο-πραγμάτωση καί τήν Αὐτο-τελείωση εἶναι ἡ ὑπηρεσία” (Μάθημα 9). “Ὑπάρχει εἷς βαθὺς σκοπὸς εἰς τὴν φύσιν, ὁ ὁποῖος εἶναι αὐτο-ἀνάπτυξις ὅλων τῶν πραγμάτων, τῆς κεκρυμμένης εἰς αὐτὰ φύσεως” (N. Sri Ram, Προσέγγισις, σ. 71)»³⁶.

Καί ἡ Σχολή Ἀρχέην τῆς Ἀλίκης Μπέιλη διακηρύσσει:

«Δέν θά δάλουμε ὅμως κανένα δάσκαλο στή θέση τοῦ Θεοῦ, [ἐννοώντας τόν Θεό-ἑαυτό μας]. Δέν θά ὑπακούσουμε σέ κανένα ἡγέτη, ἐκτός ἀπὸ τὴν καθοδηγήτρια φωνή τοῦ δικοῦ μας ἐσωτερικοῦ Θεοῦ καί δέν θά στηριζόμαστε σέ κανένα ἄνθρωπο... Τό πρῶτο ἀναγκαῖο προσόν εἶναι ἡ ἀκλόνητη πίστη στίς ἀτομικές μας δυνάμεις καί στή Θεότητα πού εἶναι μέσα μας. Ἀποκτήσαμε αὐτή τή πεποίθηση; Στηριζόμαστε στό βασικὸ γεγονὸς τῆς οὐσιαστικῆς μας θειότητος;...” Ἐχομε πεισθεῖ ὅτι εἴμαστε τόσο θεοὶ, ὅσο καί ὁ ἴδιος ὁ Μεγάλος Διδάσκαλος τῆς Γαλιλαίας καί ὅτι μποροῦμε νά εἴμαστε “ἐν μέ τόν Πατέρα”, ὅπως Ἐκεῖνος ἦταν...;»³⁷.

Θά πρέπει νά ποῦμε ὅτι τό κήρυγμα τῆς αὐτοσωτηρίας-αὐτοθεώσεως εἶναι φυσικὸ ἐπακόλουθο τῆς παραδοχῆς τοῦ ὀλιστικοῦ μοντέλου. Ἀφοῦ δέν ὑπάρχει προσωπικός Θεός ἔξω ἀπὸ τόν ἄνθρωπο, ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπὸ τὴ φύση του θεός, ἀφοῦ ὅλα εὐρίσκονται μέσα μας, καί ἡ ἐξωτερικὴ πραγματικότητα εἶναι ἀντανάκλαση τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ εἰδωλοποίησις τοῦ ἑαυτοῦ καί ἡ αὐτοσωτηρία εἶναι ἡ ἀναμενόμενη κατάληξις.

7. Ἡ «Νέα γλῶσσα» τῆς «Νέας Ἐποχῆς»

Ἕνα θέμα τακτικῆς –ἀπόρροια ὅμως τοῦ συγκρητισμοῦ τῆς «Νέας Ἐποχῆς»– εἶναι ἡ σύγχυση πού καλλιεργοῦν δίδοντας ἄλλο νόημα σέ ἤδη καθιερωμένους ὅρους. Εἶναι ἕνα θέμα πού πραγματεύεται ὁ Τζώρτζ Ὁργουελ στό γνωστὸ διβλίο του «1984» ὑπὸ τόν ὄρο «νέα γλῶσσα».

Ὁ ἀποκρυφισμὸς χρησιμοποιεῖ συμβολικὴ, ἀλληγορικὴ καί κρυπτογραφικὴ, θά λέγαμε, γλῶσσα. Αὐτό τό γεγονὸς ἐπιτείνει ἀκόμη περισσότερο τὴ **σύγχυση**, τὴν ὁποία καλλιεργοῦν ὅλες οἱ ὁργανώσεις τοῦ χώρου τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Μιλοῦν γιὰ Χριστό, γιὰ ἀγάπη, ἀκόμη καί γιὰ Τριάδα, δίνοντας ὅμως στοὺς ὅρους αὐτοὺς ἄλλο νόημα ἀπὸ αὐτό πού ἔχουν στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Δίνουν ἄλλο νόημα ἀπὸ αὐτό μέ τό ὅποιο ἀντιλαμβάνεται τοὺς ὅρους αὐτοὺς ὁ μέσος ἀκροατὴς ἢ ἀναγνώστης, ὁ ὁποῖος —σημειωτέον— ἔχει λάβει κατὰ βάση χριστιανικὴ ἀγωγή, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τό ἐάν καί κατὰ πόσον συνειδητὰ θρησκεύεται.

Ἀναφέρουμε χαρακτηριστικὰ παραδείγματα:

α) **Γιὰ τόν Χριστό.**

Σύμφωνα μέ τόν Leadbeater, Χριστὸς εἶναι ἡ ἐνορατικὴ ἢ βουδδικὴ συνείδησις μέσα στὸν

36. Βλ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, Ὁ Ἀποκρυφισμὸς..., ἐνθ' ἄνωτ., σσ. 144-145.

37. Ἡ Σχολή Ἀρχέην, σ. 10, κατὰ παρὰθ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, Γκουρουισμός, Ἀποκρυφισμός, Νέα Ἐποχή», Ἀθῆναι 1993, σσ. 109-110.

άνθρωπο. Κάθε άνθρωπος πρέπει νά γίνει Χριστός, μέ αυτή τήν έννοια³⁸.

Στόν χώρο τοῦ ἀποκρυφισμοῦ «ή γέννηση, τό πάθος καί ή ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἐρμηνεύονται ἀλληγορικά· δέν ἔχουν σωτηριολογική σημασία. Ἐπομένως ὁ Χριστός μόνο σάν ἰδεῶδες μπορεῖ νά ὠφελήσῃ, σάν παράδειγμα αὐτοεκπλήρωσης, ὄχι ὡς Σωτήρας»³⁹.

β) **Γιά τόν Ἀντίχριστο.**

Κατά τόν John Radolph Price, προδεδλημένο στέλεχος τῆς «Νέας Ἐποχῆς», Ἀντίχριστος εἶναι ὅποιος ἀρνεῖται τή θεϊκή φύση τοῦ ἀνθρώπου!⁴⁰

γ) **Γιά τήν Ἁγία Τριάδα.**

«Ὁ Τριαδικός Θεός δέν εἶναι ὁ Θεός τοῦ συμβόλου τῆς Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλά τό Τριμῦρτι τῶν Ἰνδουϊστῶν! Εἶναι τό Sat Chit Ananda, ή Ὑπαρξη-Σοφία-Μακαριότης, ή τριπλή ὄψη τοῦ “μοναδικοῦ Θεοῦ” οἱ “τρεῖς ὀψεις τῆς ἐνανθρωπισθείσης θεότητος, δηλαδή, πού ἐκδηλώνεται μέ τήν ἀνθρώπινη μορφή”, στήν ἀρχή ἐκδηλώνεται σάν δημιουργός διάνοια (Βράχμα), κατόπιν σάν “συντηρητής” (Βισνοῦ) καί τέλος σάν “Μακαριότης” (Ananda)· αὐτός εἶναι ὁ “Πατέρας”, “Υἱός”, “Ἁγιο Πνεῦμα”»⁴¹!

Ἐκτενής ἀναφορά στό θέμα αὐτό, τῆς καλλιεργουμένης, δηλαδή, συγχύσεως διά τῆς χρήσεως ὅρων μέ ἄλλο νόημα, γίνεται στά Πορίσματα τῆς Δ΄ Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως γιά θέματα αἰρέσεων καί παραθρησκείας⁴². Ὁ ὑποφαινόμενος ἀσχολήθηκε μέ τό θέμα αὐτό σέ εἰδική εἰσήγησή του ἀπό τό παρόν βῆμα στίς 7.2.2012. Θέμα τῆς εἰσηγήσεως ἐκείνης: «Ψαρεύοντας σέ θολά νερά. Ἡ χρήση ἀπό τή “Νέα Ἐποχή” ὅρων μέ ἄλλο νόημα».

38. Βλ. C.W. LEADBEATER, *Οἱ Διδάσκαλοι...*, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 245.

39. Βλ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Ὁ Ἀποκρυφισμός...*, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 144.

40. Βλ. JOHN RADOLPH PRICE, *The Planetary Comission*, Austin, Texas 1984, σ. 49.

41. ANNIE BESANT, *Ἡ Ἀπόκρυφη Ζωή τοῦ Ἀνθρώπου*, Θεοσοφικές Ἐκδόσεις, κατά παράθ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ, *Ὁ Ἀποκρυφισμός...*, ἐνθ' ἄνωτ., σ. 143.

42. Βλ. π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΥ (ἐπιμ.), *Ντοκουμέντα γιά τίς αἰρέσεις καί τήν παραθρησκεία*, Ἀθήνα 1992, σσ. 30-34.